

TÉMA 9: NEPRIATELIA MILOSTI: SVET A TELO

Prehľad témy

Ako kresťania žijeme na nepriateľskom území. Svet, telo a diabol neustále proti nám vedú vojnu a snažia sa nás zastaviť, sabotovať, podkopať a vykoľajit' nás z duchovného rastu.

Budeme sa venovať svetu a telu:

- Zdefinujeme biblický koncept sveta a tela, a budeme diskutovať o tom, ako nám môžu brániť v duchovnom raste.
- Zistíme, ako môžeme zaobchádzať s našim telom a ako žiť vo svete takým spôsobom, ktorý nám umožní duchovne rásť.

Pochopenie témy

„Veď hoci žijeme v tele, nevedieme boj podľa tela. 4 Zbrane nášho boja nie sú telesné, ale od Boha majú moc zboriť hradby. Nimi rúcame ľudské výmysly 5 a každú povýšenosť, čo sa dvíha proti poznávaniu Boha, a nimi viažeme každú myšlienku na poslušnosť Kristovi.“ 2Korintanom 10:3-5

Ako dosiahneme víťazstvo proti odvekým nepriateľom, ktorí sa snažia zvrátiť náš duchovný rast, konkrétne proti svetu a telu? Ako sa každý z nich stavia proti nášmu duchovnému raste? Ako sa Boh postaral o to, aby sme mohli v duchovnom boji víťaziť? Aké stratégie môžeme použiť na prekonanie a porazenie našich nepriateľov?

Výroky

(Výroky sú úryvky a citáty, ktoré vás majú priviesť k uvažovaniu o téme. Môžu a nemusia odrážať biblickú múdrosť.)

„Musíte žiť v skutočnom svete. Môžete hrať podľa pravidiel a prehrať a prehrať, alebo môžete robiť to, čo ostatní a dostať sa dopredu.“

„Je celkom možné prežiť dlhé obdobia bez toho, aby človek zhrešil.“

„Nikto by neodolal pokušeniam, ktorým ja čelím.“

„Niektorí ľudia rozmyšľajú tak duchovne, že sa nehodia pre život na zemi.“

„Niektorí ľudia rozmyšľajú tak pozemsky, že sa nehodia pre život v nebi.“

„Dokážem odolať čomukoľvek, okrem pokušenia.“ - Oscar Wilde

Príklady zo života

Ian

Po tom, čo bol Ján zachránený zo svojho veľmi nemorálneho spôsobu života, chcel, aby všetko bolo úplne iné. Starostlivo preskúmal svoj život a došiel k záveru, že bol príliš svetský. Teraz pohŕda všetkým svetským, počúva iba kresťanskú hudbu, nakupuje iba od kresťanských spoločností, čas trávi prevažne s kresťanmi, a číta len kresťanskú literatúru.

Rozhodol sa predať svoje drahé auto, dovezené z Európy, pretože je presvedčený, že bolo príliš svetské a že Ježiš by v takomto aute nejazdil. Ian prijal aj nižšiu funkciu v práci, aby mal viac času na svoju rodinu. Je presvedčený o tom, že by bolo nesprávne zarábať viac peňazí, obzvlášť na úkor rodiny, pretože už má dosť prostriedkov k tomu, aby rodila žila pohodlne.

Ian sa zrejme chce vyhnúť svetáctvu. Čo myslíte, má vyvážený pohľad na tento svet? Alebo nevyvážený? Prečo áno alebo prečo nie?

Carl

Carl chce skutočne duchovne rásť a žiť v poslušnosti Kristovi. Jediným jeho problémom je, že jednoducho nie je schopný sa zbaviť niektorých starých hriešnych spôsobov. Žiaľ, v mladosti bol vystavený pornografii a odvtedy ho to ešte stále trochu drží. Zdá sa, že nemôže odolať stojanom s určitými časopismi alebo jednoznačne sexuálnym filmom. Dokonca aj keď sa vyhne vonkajším pokušeniam, neustále bojuje s myšlienkami a predstavami, ktoré sa vkrádajú do jeho mysle. Carl sa cíti veľmi vinný, a čo je horšie, cíti sa zúfalý a chce to vzdať. Začína si myslieť, že sa s tým nedá nič robiť a že nikdy nebude slobodný od závislosti na pornografii. Jeho telo je pravdepodobne príliš slabé, aby odolávalo.

Máte nejakú radu pre Carla?

Aká hlavná otázka alebo téma stojí pred nami?

Štúdium Písma

1Jána 2:12-17

Píšem vám, deti, lebo pre jeho meno sú vám odpustené hriechy. 13 Píšem vám, otcovia, lebo ste spoznali toho, ktorý je od počiatku. Píšem vám, mládenci, lebo ste zvíťazili nad Zlým. 14 Napísal som vám, deti, lebo ste spoznali Otca. Napísal som vám, otcovia, lebo ste spoznali toho, ktorý je od počiatku. Napísal som vám, mládenci, lebo ste silní a Božie slovo zostáva vo vás a zvíťazili ste nad Zlým.

15 Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, nie je v ňom Otcova láska. 16 Veď nič z toho, čo je vo svete — žiadostivosť tela, žiadostivosť očí a vystatovanie sa blahobytom —, nie je z Otca, ale zo sveta. 17 A svet sa pomíňa aj so svojou žiadostivosťou. Kto však plní Božiu vôľu, zostáva naveky.

Ján uisťuje svojich čitateľov o ich vzťahu s Bohom prostredníctvom Krista. Pri tom ako potvrdzuje ich duchovný rast spomína to, čo niektorí nazývajú ako trojicu („trojku“) nepriateľov nášho kresťanského života: diabol („ten zlý“), svet a naše telo. V biblii sa o týchto nepriateľoch často píše, ale ako Ján ukazuje v 17. verši, môže nás povzbudiť to, že budeme mať nad nimi konečné víťazstvo.

Čo má Ján na mysli pod výrokom „zvíťazili ste nad zlým“ vo veršoch 13 a 14?

Aké tri výrazy používa na opis nášho tela vo verši 16? Čo je na každom opise jedinečné?

Zhrňte, čo v tomto oddiele hovorí Ján o svete.

Prečítajte Rimanom 7:14-8:17. Ako máme podľa Pavla zaobchádzať s telom?

Prečítajte Rimanom 12:1-2 a 2Korintňanom 6:14-18. Čo nás jednotlivé oddiely učia o našom vzťahu k tomuto svetu?

Nahliadnutie do iných zdrojov

„Nepriatelia kresťana“ a „Umŕtvovanie“, Kenneth Prior.

Trinásta a štrnástá kapitola z knihy „*The Way of Holiness*“. Copyright © 1994. V origináli použité s dovolením Christian Focus Publications, Ltd. Všetky práva vyhradené.

Nepriatelia kresťana

Z knihy „*The Way of Holiness*“, Kenneth Prior

Kresťanský život je boj. V Božom slove nachádzame jasný vzor života, podľa ktorého Boh chce, aby sme žili. Avšak opozičné sily sa nás neustále snažia zviest opačným smerom. Na jednej strane sa usilujeme nasledovať príklad svojho majstra, na druhej strane sa zdá, že tá sila nás stále ťahá smerom dole. Znova a znova robíme určité veci, hovoríme slová a máme myšlienky, ktoré neskôr ľutujeme a dokonca sa za nich hanbíme. Nemali by sme byť prekvapení, že kresťanský život takto vyzerá. Biblia nás upozorňuje, že to takto bude. Ale my, ktorí sa „usilujeme o svätosť“, sme vyzývaní Kapitánom: „Bojuj dobrý boj viery“ (1Tim 6:12). My bojujeme „proti vládom tohto temného sveta a nadzemským duchom zla“ (Efezanom 6:12).

Ak chceme v tomto konflikte zvíťaziť, musíme sa najprv naučiť o nepriateľovi všetko, čo sa len dá. Biblia nám o ňom ponúka veľa informácií. Vidíme, že nepriateľ je trojaký a obvykle je označovaný známou trojicou: „svet, telo a diabol.“

Diabol

Hlavný nepriateľ, s ktorým musíme počítať je diabol a Biblia nikdy nepodceňuje jeho strašný charakter a zámery. Cieľom zlodeja, ktorý „prichádza, aby kradol, zabíjal a ničil“ (Ján 10:10) je naša úplná deštrukcia a zničenie. V Písme je nazývaný rôznymi menami, ako „satan“ (čo doslovne znamená „nepriateľ“ a „boh tohto veku“ (2Kor 4:4). Čo do jeho sily, Biblia ho pripodobňuje k revúcemu levovi, ktorý „obchádza... a hľadá, koho by zožral“ (1Petra 5:8). A práve z moci satana musíme byť vyslobodení (Skutky 26:18).

Nie sme však konfrontovaní iba s démonickými silami, ale tiež s rafinovanou inteligenciou, ktorá strojí úklady. Biblia ho ďalej pripodobňuje k hadovi, ktorý je „Istivejší nad všetky živé tvory“ (Gen 3:1). „Zviedol Evu svojou prefikanosťou (2Kor

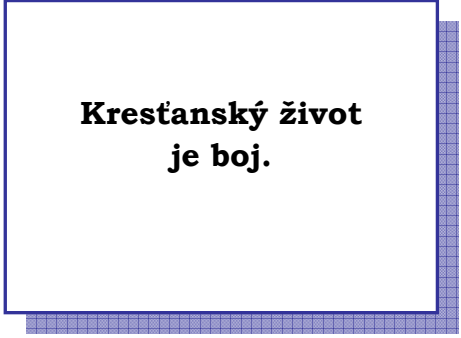
11:3). Používa „klamstvá“ (2Kor 2:11) a „úklady“ (Efez 6:11 – slovo, ktoré Moffatt prekladá ako „úskoky, triky“). Biblia ho naozaj predstavuje ako najvyšší príklad stratenej inteligencie. Ako náš Pán povedal, on je otcom lži (Ján 8:44). On môže použiť ľudí pre svoje ciele (napr. Skutky 13:10) a dokonca môže naplniť srdce vyznávajúceho veriaceho človeka (Skutky 5:3). Jeho majstrovským ťahom je prestrojiti sa za anjela svetla (2Kor 11:14).

Kvôli diablovmu celosvetovému pôsobeniu je pokušenie pre ľudí „prirodzené“ (1Kor 10:13). Žiadny kresťan nie je výnimkou. Aj tí (a snáď práve tí), ktorí sa dostali najďalej v posvätení, sú terčom diablových plánov. Pretože Ježiš bol skutočným človekom, bol otvorený pre pokušenie a v evanjeliách je zaznamenaná jeho skúsenosť. Takže my sa nemáme cítiť vinní, keď sme pokúšaní. Pokušenie

sa stáva hriechom len vtedy, keď v ňom zotrývame a poddávame sa mu.

Jednako však diablova moc nie je neobmedzená. Toto je veľmi jasne znázornené v prvej kapitole Jóba, kde je odhrnutá opona a nám sa otvára pohľad do neba na večné skutočnosti, ktoré stoja za konfliktami v tomto svete. Vidíme tu satana, ktorý dostal povolenie od Boha skôr než mohol ísť a pokúšať Jób. Apoštol Pavol hovorí, že Boh ohraničuje pokušenie, ktorým kresťan prechádza (1Kor 10:13). Ježiš už satana premohol a jeho úplná deštrukcia je istá. Vždy, keď sa káže evanjelium v moci, sme uistovaní o jeho konečnej porážke (Lukáš 10:18-19) a síce, že „Boh pokoja čoskoro uvrhne satana pod vaše nohy“ (Rim 16:20).

Svedectvo Novej zmluvy je jasné. Satan je zhubná realita, vždycky nepriateľská voči Bohu a Božiemu ľudu. Ale bol už porazený Kristovým životom, smrťou a vzkriesením. A táto jeho porážka bude viditeľná a úplná na konci vekov.¹

Svet

Diabol zaujíma dve pozície, ktoré sú nám známe ako zdroje pokušenia: svet a telo. Diabol je popisovaný ako boh tohto veku (2Kor 4:4) a vládca tohto sveta (Ján 12:31, 14:30, 16:11). Keď ponúkal Kristovi všetky kráľovstvá tohto sveta predpokladal, že mu už patria (Matúš 4: 8-9). Biblia stále hovorí, že tento svet je dočasne okupovaný nepriateľom. Ján píše: „Vieme... že celý svet je v moci Zlého“ (1Jána 5:19). Tento svet je v opozícii voči Bohu, a práve z neho prišiel Ježiš vykúpiť svoj ľud.

Musíme dôkladne rozlišovať medzi svetom, ktorý som práve popísal, a medzi zemou, ktorú Boh stvoril. Na nej nie je nič zlé. „Hospodinovi patrí zem i to, čo ju naplnia“ (Žalm 24:1). Pavol odmieta falošný asketizmus, ktorý považuje za odpadnutie od viery, lebo „všetko, čo Boh stvoril je dobré a nič nie je zavrhnuté, ak sa prijíma s vďakou“ (1Tim 4:4). Svet ľudských záležitostí je však skorumpovaný hriechom a pokiaľ sa týka kresťana, je to pre neho cudzie prostredie.

Kresťan má vzťah k svetu prostredníctvom svojho posvätenia. Ježiš sa modlil za svojich učeníkov v tomto svete: „Posväť ich v pravde“ (Ján 17:14-18).

V Jánovi 17 uvádza základný princíp, že kresťania majú byť „vo svete, ale nie zo sveta“. Tieto dve pravdy sa navzájom dopĺňajú a znamenajú, že kresťanský život musí byť vyvážený. Obidve použili básnici na popis *Jeruzalema* v dvoch známych piesňach. Stredovekú pieseň od Bernarda z Cluny preložil J. M. Neale v minulom storočí a nazval ju „Zlatý Jeruzalem“. Tento Jeruzalem iste nie je z tohto sveta ani v tomto svete. Ale *Jeruzalem* od Williama Blakea je práve z tohto sveta. Opisuje „temné satanské mlyny“ priemyselnej revolúcie a volá po luku z roztaveného zlata, po šípoch túžby a ohňových vozoch, čoho výsledkom je odhodlanie: „neprestanem bojovať, a môj meč nezaspí v mojej ruke, až pokiaľ nevybudujeme Jeruzalem na krásnej, zelenej anglickej zemi.“

Vo svete. Ježiš sa modlil za svojich učeníkov: „Neprosím, aby si ich vzal zo sveta“ (Ján 17:15), lebo práve vo svete kresťan žije a svedčí o Ježišovi Kristovi. Vo svete má byť kresťan soľou a svetlom, ktoré svieti pred ľuďmi (Matúš 5:13-16).

Niektorí kresťania si predstavujú, že sa udržia čistí tým, že sa stiahnu zo sveta a jeho problémov. Mnohí veľkí Boží mužovia, o ktorých sa píše v Písme, vyjadrili svoju túžbu, aby boli vytrhnutí z tohto sveta – napríklad Dávid, Mojžiš, Eliáš, Jonáš. Ale Boh nevyhovel ich prosbám. Namiesto toho im dal zvláštnu silu, aby vydržali v okolnostiach, ktoré vyprovokovali ich pocity. Keď si myslíme, že utiahnutím sa do kláštora sa vyhneme hriechu, budeme sklamaní. Stredoveké kláštory sú toho dôkazom. Tomáš Kempenský napísal: „Neexistuje taký svätý rád/rehoľa, ani žiadne také sväté miesto, v ktorom by nebolo pokušenie.“ V každom prípade Boh volá svoj ľud, aby boli svedectvom v tomto svete, uprostred zla a aby ukazovali Božiu moc milosti, dokazovali svoju vieru, odvahu a trpezlivosť ako dobrí vojaci Ježiša Krista. Sme povolani, aby sme boli ako Daniel v Babylone a ako svätí na cisárovom dvore.

Sme povolani, aby sme boli ako Daniel v Babylone a ako svätí na cisárovom dvore.

Samozrejme, najhlavnejším dôvodom, prečo kresťan zostáva vo svete a plní si svoje povinnosti je ten, že tým vlastne nasleduje Ježišov príklad. Ježiš sa modlil: „Ako si ma ty poslal do sveta, tak som ich aj ja poslal do sveta“ (Ján 17:18). On bol to „Slovo, ktoré sa stalo telom“ a

ktoré „prebývalo medzi nami“ (Ján 1:14). On žil spolu s ľuďmi. Bol známy ako priateľ publikánov a hriešnikov. Vtedajšej myšlienke oddelenosti oponoval do takej miery, že bol nepochopený a označovaný ako žráč a pijan vína (Matúš 11:19). Nebol žiadnym prevráteným snobom, lebo sa stýkal aj s farizejmi (Lukáš 7:16-5). Ježiš si bol vedomý toho, že jeho poslanie vo svete by nemohlo byť nikdy naplnené, keby sa nebol stretával s tými, ktorých prišiel zachrániť.

Nie zo sveta. Kresťania, ktorí žijú svätý život, čoskoro zistia, že sa do sveta nehodia – jednoducho preto, že sem skutočne nepatria. Tak ako Ježiš povedal o svojich učeníkoch „svet ich nenávidel, pretože nie sú zo sveta“ (Ján 17:14). Tu kresťan jednoducho kráča v stopách svojho Majstra, lebo Ježiš dodáva „ako ani ja nie som zo sveta.“

Kresťan je ako veľvyslanec, ktorý žije v cudzej krajine a ktorého poslanie to od neho vyžaduje. Avšak veľvyslanec je pod autoritou inej vlády, ktorej patrí jeho

vernost. „Nečudujte sa, bratia, že vás svet nenávidí“ píše Ján (1Ján 3:13) a nepochybne sa odvoláva na slová Majstra, ktoré zaznamenal v evanjéliu. Vo svete je kresťan ako prechodný obyvateľ a pútnik (1Petra 1:17 a 2:11). Kresťania, ktorý si toto uvedomujú, budú úplne iní ako okolie.

V skutočnosti svet je tak veľmi v opozícii voči Bohu, že človek nemôže súčasne milovať svet aj Boha. Kresťania, ktorí sa cítia vo svete ako doma a prispôsobujú svoj štandard ľuďom okolo, sú vo veľmi ťažkej situácii. Musia venovať vážnu pozornosť slovám Jána: „Ak niekto miluje svet, nie je v ňom Otcova láska“ (1Jána 2:15) a varovaniu Jakuba: „Či neviete, že priateľstvo so svetom je nepriateľstvom proti Bohu?“ (Jakub 4:4).

Práve neustála túžba po svetských radovánkach vždy naznačuje, že všetko nie je v poriadku. Niektoré svetské potešenia, dokonca aj malej dávke, môžu podkopať duchovný život kresťana.

Ak ženatý muž chce hoci len trochu flirtovať s inými dievčatami, budeme sa domnievať, že s jeho manželstvom niečo nie je v poriadku. Alebo čoskoro nebude! Tak isto ak kresťan flirtuje so svetáctvom. Príkaz je jasný a nekompromisný:

**... svet je tak veľmi
v opozícii voči Bohu,
že človek nemôže
súčasne milovať svet
aj Boha.**

„Preto vyjdite spomedzi nich a oddeľte sa, hovorí Pán, nečistého sa nedotýkajte a ja vás prijmem“ (2Kor 6:17).

Musíme sa chrániť každého druhu zla (1Tes 5:22).

Takže kresťan má byť vo svete, ale nie zo sveta. Kresťanský spôsob života nás jasne vedie do nekončiaceho konfliktu. Zistíme, že sme uprostred prúdu. Ale my musíme plávať proti nemu a nesmieme sa ním nechať unášať ako zdochnutá ryba. Musíme to robiť preto, aby sme dokázali svoju živú vieru. Budeme robiť dobré skutky, ktoré sú jej dôkazom. „Čistá a nepoškvrnená nábožnosť pred Bohom a Otcom je navštevovať sirotu a vdovu v ich tiesni a chrániť sa pred poškvrnou sveta“ (Jakub 1:27).

Ako sa poškvrňujeme svetom? Pavol hovorí v Rimanom 12:2, že sme premenení obnovou svojej mysle. Aby sme sa poškvrnili, nepotrebujeme robiť nič, lebo škvrny sa ukázu vždy, keď naša myseľ ostáva nezmenená a kedykoľvek žijeme

podľa prirodzených predpokladov nášho nepremeného myslenia.

Svetská ambícia nás napríklad núti, aby sme sa hnali za postavením. Niektorí ľudia sú schopní obetovať všetko, len aby sa dostali na vrchol – svoje manželstvo, zdravie a duchovný život. „Veď čo osoží človeku, keby celý svet získal a samého seba by stratil či poškodil?“ (Lukáš 9:25).

Alebo môžeme byť ovládaní láskou k materiálnemu pohodliu, ktorého je dnes dostatok, zvlášť v západných krajinách. Písmo nás varuje, že bohatstvo môže byť prekážkou nášmu duchovnému životu a mnohí z nás by boli oveľa lepšími kresťanmi, keby si vybrali jednoduchší životný štýl. Láska k pôžitkom a svetským zábavám je tretím kameňom úrazu a pre mnohých je okamžité ukojenie hlavným hľadiskom. Ďalším ľuďom určuje spôsob ich života to, ako ich prijímajú kamaráti.

Avšak Ježiš varuje svojich učeníkov: „Beda vám, ak by vás všetci ľudia chválili. Veď práve tak robili ich otcovia falošným prorokom“ (Lukáš 6:26). Iste sa máme snažiť „odporúčať sa pred Bohom svedomiu všetkých ľudí“ (2Kor 4:2), ale nikdy nesmieme kompromitovať naše štandardy kvôli popularite. Boh nás vyzýva, aby sme boli iní

a boli v jasnom kontraste oproti ľuďom okolo nás, ktorí žijú bez Krista. Jedine tak môžeme byť efektívnymi kresťanmi, ktorých Ježiš prirovnáva k soli. Ak tá stratí svoju slanú chuť „už nie je na nič súca“ (Matúš 5:13).

Telo

Náš tretí nepriateľ, telo, je najdôležitejšie zo všetkých tém posvätenia. Ukazuje nám dôležité fakty o našej vlastnej povahe - tej, ktorú Duch Svätý posväcuje.

Pod pojmom „telo“ môžeme mať na mysli substanciu nášho fyzického tela, a tým vlastne pozemskú časť osoby, na rozdiel od ducha. Aj keď tu hovoríme o nepriateľovi, pod „telom“ rozumieme to, že sme od prirodzenosti oddelení od Krista. Z Pisma vieme, že naše telo nám vôbec nie je na pomoc v našom duchovnom živote. Ten, kto sa narodil len „z tela“, nemôže byť v spojení s duchom, ktorý ja za touto sférou. „Duch oživuje, telo nič neosoží“ (Ján 6:63). Keď Peter vyznal, že Ježiš je Kristus, Ježiš mu

povedal: „lebo ti to nezjavilo telo a krv“ (Matúš 16:17). Na to, aby sme pochopili pravdu o osobe Krista, potrebujeme viac než len prirodzené schopnosti a ľudský mozog.

Slabosť tela. Dokonca aj keď sme sa narodili z Ducha, naše telo je nám svojou vlastnou slabosťou na prekážku. Pán Ježiš pripomenul Petrovi v Getsemanskej záhrade, že „duch je síce ochotný, ale telo slabé“ (Matúš 26:41). Peter bol so všetkou svojou vernosťou ľahko premáhaný únavou. Niekedy sa výraz *každé telo* používa na označenie ľudskej rasy ako celku, zvlášť jeho slabosti na rozdiel od Božej moci. Žalmista sa chváli, pretože položil svoju dôveru v Boha „Čo mi môže urobiť telo?“ (Žalm 56:4).

A práve kvôli slabosti nášho tela zákon nemôže vypôsobiť spasenie. Ako píše apoštol, Boh pre nás v Kristu urobil to „čo bolo nemožné zákonu pre slabosť spôsobenú telom“ (Rim 8:3). V skutočnosti Pavol hovorí: „Podľa vnútorného človeka s radosťou súhlasím s Božím zákonom“ (Rim 7:22). Tým, že bol v Kristovi, mohol rozpoznať pravdu a spravodlivosť Božieho zákona. Ale tiež vedel, ako mu jeho slabé telo prekáža v tom, aby skutočne uplatnil tento zákon.

Morálne neutrálna povaha tela. V snahe o posvätenie je nám naše telo problémom, avšak nesmieme sa domnievať, že samotné telo je zlé. Tento omyl viedol v histórii k dvom opačným a extrémnym názorom. Na jednej strane názor, že naše telo je už z podstaty zlé a mimo vykúpenie, viedol k neobmedzenej slobode správania. Na druhej strane viedol k asketizmu.

Samozrejme, obidva pohľady sú úplne v protiklade s Písmom. Boh stvoril naše telo, Inkarnácia to potvrdila a budúce vzkriesenie sľubuje jeho vykúpenie.

Avšak, aj keď je telo morálne neutrálné, kvôli svojej slabosti umožňuje diablu ľahký prístup. Hriech môže ovládnuť prirodzené, Bohom stvorené funkcie tela a urobiť z nich „žiadosti tela“. Jedenie a pitie sa môže zmeniť na obžerstvo. Sex môže prejsť v cudzoložstvo, smilstvo a iné hriešne správanie. A spánok sa môže zmeniť na záhaľku a nečinnosť. Ak dovolíme hriechu, aby vládol v našich smrteľných telách, zneužijeme tak svoje slabosti a zničíme si svoj život (Rim 6:12).

V snahe o posvätenie je nám naše telo problémom, avšak nesmieme sa domnievať, že samotné telo je zlé.

Preto väčšina našich hriechov alebo „skutkov tela“ ako ich Pavol nazýva, má psychologický element. Medzi tými, ktoré sú uvedené v Galatanom 5:19–21 si napríklad všimnime, že boje, závisť a hnev môžu vyrásť z pocitov neistoty alebo z pocitu menejcennosti – teda slabosti tela.

Konflikt tela s Duchom. Keď je telo zneužitie hriechom (a práve takto Pavol toto slovo normálne používa), je priamo v opozícii Svätému Duchu a všetkému, čo On chce konať v živote kresťana. „Lebo telo si žiada proti Duchu a Duch proti telu. Navzájom si odporujú“ (Galatanom 5:17). Keď sme poslušní príkazu, aby nás Svätý Duch naplnil, pociťujeme, ako nám telo so svojimi žiadosťami stojí v ceste. Každý kresťan je neustále konfrontovaný s touto voľbou: či sa poddá vláde Svätého Ducha, alebo uspokojí svoje vlastné telesné žiadosti.

V Rimanom 7. kapitole Pavol popisuje ďalšie faktory, ktoré za zúčastňujú na tomto duchovnom bojovom poli. Boží zákon apeluje na jeho myseľ: „Podľa vnútorného človeka s radosťou súhlasím s Božím zákonom“ (Rim 7:22).

„A tak zákon je svätý, aj prikázania sú sväté, spravodlivé a dobré“ (Rim 7:12). Pavol zhrňa celý

konflikt v poslednom verši tejto kapitoly: „A tak teda ja sám svojím rozumom slúžim Božiemu zákonu, ale telom zákonu hriechu.“ Je rozpoltený medzi týmito dvoma.

Hriech, pravdaže, chce dominovať našej mysli, ako aj ostatnému telu. Pavol hovorí o telesnej mysli (Rim 8:5-8) a o nadutej mysli (Kol 2:18). Tu je telo najvyššie a dominuje nielen nad činmi, ale dokonca aj nad myslením, ktoré je ich základom. Pavol popisuje kresťanov z pohanov pred obrátením, ktorí „kedysi konali podľa žiadostí svojho tela, keď sme žili podľa záľub tela a mysle, a boli sme od prirodzenosti deťmi hnevu, tak ako aj ostatní“ (Efezanom 2:3).

Posvätenie tela. Tu máme dôvody pre zdôrazňovanie toho ako veľmi je myseľ dôležitá pre život vo svätosti. Nedávno som počul jedného rečníka povedať, že máme odložiť stranou myseľ, aby Duch Svätý mohol efektívne pracovať. Nič nemôže byť ďalej od pravdy. Ak nefunguje myseľ, potom to nie je Duch Svätý, ktorý preberá

kontrolu, ale telo. Myseľ a Duch Svätý sú na jednej strane v boji proti telu. A Duch Svätý potrebuje myseľ kresťanov, aby pochopili a aplikovali Božie Slovo (Rim 7:25 a Gal 5:17). Všimnite si, ako Pavol označuje ťažkosti svojich čitateľov, ktoré majú s jeho vyučovaním – ťažkosti, kvôli ktorým prispôsobuje svoj prístup k nim – nie je to intelektuálna slabosť, ale slabosť ich tela (Rim 6:19, čo je doslovnejšie než mnohé moderné preklady). Ak sa nemôžeme dostať od mlieka k tuhšiemu pokrmu preto, že sme sa nerozhodli trénovať svoju myseľ, musíme pamätať, že lenivosť je hriechom tela.

Zbor v Korinte bola síce duchovný, ale Pavol im musel povedať: „Ale ja, bratia, som s vami nehovoril ako s duchovnými, ale ako s telesnými“. Prečo? Nielen kvôli tomu, že neboli schopní prijímať tvrdý pokrm z Božieho Slova, ale kvôli ich žiarlivosti, hádkam a iným prejavom nedospelosti. Zvláštne nebezpečenstvo pre tých, ktorí sú ovládaní svojimi pocitmi narastá vtedy, keď žijú v senzúálnej (pôsobiacej na zmysly) spoločnosti ako žili Korintania. Je dosť smutné, a je to častý zjav, že ľudia sú emocionálne nestáli a nevyrástli zo svojej nedospelosti. História má však ešte

tragickejšie príklady „duchovných“ hnutí, ktoré začali tým, že kvôli emóciám vyradili myseľ, čo viedlo k otrasným nemorálnostiam.

Rozhodujúci nepriateľ

Toto sú teda nepriatelia kresťana. Naším hlavným nepriateľom je diabol. Svet okolo nás predstavuje jednak oblasť služby a jednak znečistené prostredie, v ktorom musíme zostať čistí. Avšak našim najväčším nepriateľom je telo, naša vlastná prirodzenosť, do ktorej má nepriateľ prístup. Ale telo je schopné sa posväcovať. Telo sa môže poškrvniť (Júdok list 8), ale aj očistiť (Hebrejom 9:13). Keď Pavol hovorí, že Božím cieľom je naše úplné posvätenie, myslí tým ducha, dušu aj telo (1Tes 5:23). Telo je opísané aj ako „chrám Svätého Ducha“ (1Kor 6:19). Rim 12:1 nás vyzýva, aby sme vydávali svoje telá ako živú obeť. V ďalšej kapitole uvidíme, ako sa to dá robiť.

*

Poznámky:

¹ Leon Morris, *New Bible Dictionary* (Inter-Varsity Fellowship, 1962), str. 1147.

Umŕtvovanie

Z knihy „*The Way of Holiness*“, Kenneth Prior

Samotné slovo *umŕtvať* sa v Novej zmluve vyskytuje iba dvakrát. Týka sa podstaty konfliktu, v ktorom sa nachádzajú kresťania, ktorí vydávajú svoje telá ako obeť. Nebojujeme len proti pokušeniam vonkajšieho nepriateľa, ale proti skutočnosti hriechu vo svojom vlastnom charaktere. Nasledovné dva verše ukazujú toto:

Lebo ak žijete podľa tela, zomriete, ale ak Duchom umŕtvujete skutky tela, budete žiť (Rim 8:13). Umŕtvujte teda to, čo je vo vašich údoch pozemské (Kol 3:5).

V týchto dvoch veršoch sú použité dve slová pre výraz „*umŕtvať*“, avšak nie je potrebné hľadať rôzne významové odtiene. Obidva znamenajú „zahubiť“ svoj život, alebo „usmrtiť“. Predstavujú násilný zápas a môžu byť prirovnané k odseknutiu ruky a vylúpeniu oka v evanjeliu podľa Marka 9:43–48. Taktiež si všimnite, že je to neustála činnosť. Použitie prítomného času v oboch týchto veršoch indikuje, že kresťania by mali neustále umŕtvať hriech v sebe.

Jeden misionár mal vo svojej záhrade krik, ktorý mal jedovaté listy. V tom čase mal jeho malý syn vo zvyku brať všetko do úst. A tak prirodzene misionár vykopal tento nebezpečný krik. Avšak krik mal veľmi hlboké korene, ktoré nedokázal vyťať, a tak sa znovu rozrástol. Jediné, čo mohol robiť, bolo pravidelne kontrolovať pôdu a kedykoľvek sa krik znovu objavil nad zemou, znova ho vyťať. Hriech, ktorý v nás prebýva je ako tento krik. Je pre kresťana neustálym problémom, a preto umŕtvovanie je pre nás stále povinné. John Owen múdro povedal: „Ten, kto s touto povinnosťou prestane, opustil všetky snahy o svätosť.“¹

Musíme to vykonávať každý deň a pri každej práci. Hriech nezomrie, pokiaľ ho nebudeme neustále oslabovať. Ponechajte ho, a on znova uzdraví svoje korene a obnoví svoju silu. Neustále musíme dávať

pozor na fungovanie tohto princípu hriechu: pri domácich prácach, v našom povolani, v rozhovoroch, na dôchodku, v ťažkostiach, v radoostiach a vo všetkom, čo robíme. Ak to z nejakého dôvodu zanedbáme, budeme tým trpieť. Každá chyba a každé zanedbanie je riskantné.²

Funkcia Božieho zákona

Boží zákon hrá životne dôležitú úlohu v našom posvätení a v umŕtvaní našej hriešnej prirodzenosti. V Rimanom 7:7–13 Pavol ukazuje, čo pre neho zákon znamenal

skôr než sa stal kresťanom. Potom sa vo verši 14 mení čas z minulého na prítomný a Pavol pokračuje tým, čo pre neho zákon znamená teraz. Pavol nepíše o žiadnej nižšej úrovni kresťanskej skúsenosti, ktorú nechal za sebou. Píše ako ten, ktorý sa naučil „s radosťou súhlasiť

s Božím zákonom“ (verš 22) a z vlastnej zrelej skúsenosti s Božou milosťou. Handley Moule si všimol: „Ten, kto skutočne vnútorne súhlasí, a s radosťou súhlasí s najsvätejším zákonom Božím, nie je polovičný kresťan. Určite nie z pohľadu sv. Pavla.“³

Čo zákon *nemôže* robiť. Akokoľvek by sme oslavovali Boží zákon, nikdy nesmieme zabudnúť na jeho obmedzenia. Nie že by na ňom bolo niečo nedostatočné, lebo nedostatočnosť je v ľudoch. Povedané slovami Pavla, zákon bol „oslabený telom“. Kvôli tomu žiadny zoznam pravidiel, ani ten od samotného Boha, nedokáže ani ospravedlniť ani posvätiť.

V knihe „*Cesta pútnika*“ kresťan veľmi skoro na svojej ceste zistil, že zákon *nemôže* ospravedlniť. Zistil to veľmi tvrdým spôsobom – tak, že hlúpo nasledoval radu pána Múdreho Svetáka. Odvrátil sa z cesty ku krížu, na ktorú sa predtým vydal a pobral sa do domu pána Zákonnosť na hore Sinai.

Hriech nezomrie, pokiaľ ho nebudeme neustále oslabovať.

A tak opustil Kresťan svoju cestu a šiel hľadať pomoc v dome pána Zákonnosť. A hľa, keď prišiel až k samému vrchu, zdal sa mu tak vysoký a tiež strana, ktorá bola najbližšie ku ceste, visela tak hrozivo nad cestou, že sa Kresťan bál ísť ďalej, aby sa mu vrch nejako nezvalil na hlavu. A preto zastal nevediac, čo má robiť. A k tomu i jeho bremeno sa mu videlo byť ťažším ako vtedy, keď znova išiel po správnej ceste. „Žiadny človek sa nikdy nemôže sám zbaviť vlastného bremena. Nie. Ani nikdy nemôže byť ospravedlnený zo skutkov zákona.“

V našom slabom tele nemôžeme zdolať horu Božích pravidiel. V skutočnosti čím je zákon dokonalejší, tým sme zúfalejší, keď ho máme dodržať. „Človek nie je ospravedlnený zo skutkov zákona“ (Gal 2:16).

Zákon nemôže kresťana ani posvätiť. Dokonca môže mať opačný efekt: „Hriech sa však chopil príležitosti a skrze prikázanie vzbudil vo mne všelijakú žiadostivosť. Lebo bez zákona je hriech mŕtvý. Ja som však kedysi žil bez zákona, ale keď prišlo prikázanie, hriech ožil“ (Rim 7:8–9). Skrze slabé ľudské telo, práve Boží zákon „prikázanie, ktoré má viesť k životu, prinieslo mi smrť“ (Rim 7:10). Pavol to vidí veľmi realisticky. Zákaz môže byť skutočne veľmi provokatívny a prikázanie „Neurobiš...“ môže vyvolať neodolateľné nutkanie „Ale urobím...“. Ťažko sa dá povedať, že by to malo posväcujúci účinok.

Náš hrdina z „Cesty pútnika“ sa musel naučiť ďalšiu lekcii. A naučil sa ju v dome „Vykladača“. Ten ho zobral do veľkej miestnosti plnej prachu. Keď sluha začal zametať, prach sa tak rozvíril, že sa tam Kresťan takmer zadusil. Skôr než mohla byť izba uprataná, museli izbu pokropiť vodou aby prach klesol na zem. Vykladač vysvetlil:

„Táto dvorana je srdce človeka, ktorý ešte nikdy nebol posvätený sladkou milosťou evanjelia. Prach je jeho prirodzený hriech a jeho vnútorná skazenosť, ktorá poškvrnila celého človeka. Ten, kto najprv počal zametať, je Zákon. Ale tá, ktorá doniesla vodu a pokropila chyžu je Evanjelium. A videl si, že hneď ako tamten začal zametať, prach

sa prach tak víril, že izbu nebolo možné pozametať a že si sa prachom skoro zadusil. To ti ukazuje, že zákon, namiesto aby svojím pôsobením očistil srdce od hriechu, hriech iba oživuje, dodáva mu sily a rozmnožuje ho v duši práve tým, že ho odkrýva a zakazuje, pretože zákon nedáva silu na udusenie hriech.“

Preto Pavol mohol povedať: „Silou hriechu je zákon“ (1Kor 15:56), lebo pokiaľ nie je sprevádzaný evanjeliom, zákon je presne to, čo zabije náš život.

Prečo Boží zákon nie je schopný dosiahnuť naše ospravedlnenie ani posvätenie? Odpoveď nie je len teoretická, ale pre život vo svätosti životne dôležitá. Pavlove slová, že zákon je oslabený telom, znamenajú, že samotný zákon nemá žiadny nedostatok. Nedostatok je v nás. V Rim 7:14–23 Pavol vyznal svoju vlastnú trpkú

skúsenosť zlyhania.

Opakovane je bezmocný keď má dodržiavať práve ten Boží zákon, s ktorým s radosťou súhlasí. Napokon zúfalo volá: „Ja úbohý človek! Kto ma vytrhne z tohto tela smrti? (verš 24). Tým, že Pavol pozná vážnosť hriechu a jeho tragické následky, nerobí to jeho bremeno

Jeden zo znakov rastu v milosti: žiadne extravagantné vyhlásenia víťazstva, ale odpor k hriechnej prirodzenosti, ktorá nám ostáva.

o nič ľahším.

Čo zákon môže a čo musí robiť. Boží zákon musí zohrávať dôležitú úlohu v našom posvätení. Hoci nemôže nikdy posvätiť, poskytuje nám nevyhnutnú vzpruhu pre sebazapieranie našej hriechnej prirodzenosti. Herbert W. Cragg na Keswickej konferencii v roku 1963 povedal:

Pavol objavil niečo, čo je pre svätý život absolútne podstatné. Verím, že zistil, že tento výkrik úzkosti je zapísaný do samotnej štruktúry svätého života. Nie je to kríza, ktorá prejde. Je to samotná podstata svätosti. Nikdy sa na seba nepozeral bez hanby a s odporom, aby potom znova upieral svoj pohľad na Krista.⁴

Jeden zo znakov rastu v milosti: žiadne extravagantné vyhlásenia víťazstva, ale odpor k hriechnej prirodzenosti, ktorá nám ostáva.

John R. W. Stott sa takisto výstižne vyjadril k tejto téme v Rimanom 7.

V skutočnosti, úprimné a pokorné uvedenie si zla v našom tele, dokonca aj po znovuzrození, je prvým krokom k svätosti. Povedané dostatočne jasne, niektorí z nás nežijú svätý život jednoducho preto, že máme o sebe príliš vysokú mienku. Žiadny človek nebude volať po vyslobodení, keď nevidí svoju biedu. Inými slovami, jediná cesta ako dôjsť do cieľa vo viere a v moci Ducha Svätého vedie popri ceste vlastnej beznádeje (zúfalstva). Neexistuje žiadny iný prostriedok, ktorý by to vedel dobre vyriešiť. Sila a prefikanosť nášho tela sú také, že si ani na chvíľu nesmieme dovoliť poľaviť. Jedinou nádejou je neustála bdelosť a závislosť.⁵

„Napln svoje svedomie vinou hriechu,“ hovorí John Owen. „Prijmí do svojho svedomia svätý Boží zákon, polož k nemu svoju hriechosť a modli sa, aby ťa to ovplyvnilo.“⁶

Funkcia evanjelia

Už sme videli, že Kristova smrť je jediným základom, pomocou ktorého môže byť hriechom poškvrnený človek prijateľný pre Boha. John Owen to nazval aj „záslužným činom“ nášho

umŕtvovania, pretože to nám ukazuje, aký má mať kresťan postoj k svojmu hriechu.

Znova sa vráťme ku knihe Rimanom. Na začiatku 6. kapitoly Pavol predpokladá bežné námietky proti svojmu evanjeliu o odpustení zdarma, a zvlášť to vyjadril v posledných dvoch veršoch 5. kapitoly. Naozaj, ak platí to, čo práve povedal, že „kde sa rozmáha hriech, tam sa ešte väčšmi rozmohla milosť,“ potom sa zdá, že čím viac hrešíme, tým viacej Božej milosti zakúsime. A pýta sa, či to znamená, že môžeme pokračovať v hriechnom živote, lebo odpustenie je také jednoduché?

Jednoznačne nie. Správne pochopenie Kristovej smrti a vzkriesenia a dôverný vzťah veriaceho človeka s Ním sa musí odraziť v odmietnutí takého postoja. Kresťan je v osobnej jednote s Kristom – je to stav, ktorá je vnútorne vyjadrený vierou a navonok krstom, a v ktorom je Kristova smrť považovaná za kresťanovu smrť. Je to akoby už kresťan podstúpil smrť ako odplatu za hriech. Kvôli tomu hriech a trest za hriech už nemá na kresťana právo.

Pretože takýto človek ukázal Boží postoj k svojmu minulému hriechnému životu, môže to a musí to považovať za uzavretú kapitolu.

Ako sa toto vzťahuje k umŕtvovaniu vidíme v troch logických krokoch v 6. verši. Nový ekumenický preklad Biblie je tu zvlášť nápomocný:

„Veď vieme, že náš starý človek bol spolu s ním ukrižovaný, aby bolo zneškodnené telo hriechu, aby sme už viac neboli otrokmi hriechu.“

„Náš starý človek“ je vhodným opisom „toho, čím sme kedysi boli“. List Kolosanom používa ten istý výraz „náš starý človek“ na vyjadrenie starého spôsobu života, ktorým veriaci žil predtým, než sa stal kresťanom. Tento spôsob je teraz pre neho minulosťou. Na základe predpokladu, že „vyliekli starého človeka s jeho skutkami“ (Kol 3:9) sa od kresťanov sa vyžaduje svätý život. Na základe čoho Pavol uvádza tento

predpoklad? V Rim 6:6 je napísané: „Náš starý človek bol spolu s ním ukrižovaný“. Kristus zaplatil sankciu za náš starý spôsob života, a kresťania, keď uverili v Krista, si privlastňujú Jeho smrť.

Pavol pokračuje, že cieľom tejto smrti bolo „zneškodnenie starého

tela“. Z iných výskytov tohto slova v Novej zmluve vieme, že to neznamená, že naša hriechna prirodzenosť môže byť úplne odstránená. Presnejšie povedané, je zlomená jej moc, t.j. „aby sme už viac neboli otrokmi hriechu“.

Všetko toto sa stalo s našimi hriechmi keď Kristus zomrel. V 11. verši Pavol hovorí: „Tak aj vy usudzujte, že ste mŕtvi hriechu.“ Inými slovami, musíme prijať tento fakt a podľa neho žiť. Isteže je tu paradox, ako poukazuje F. F. Bruce.

S týmto zjavným paradoxom sa opakovane stretávame v Pavlových listoch, kde sú veriaci znovu a znovu potešovaní, aby boli tým, kým sú - aby skutočne žili ako Kristovi nasledovníci. A tak je im povedané, aby „obliekli nového človeka“ (Kol 3:10), zatiaľ čo inde sú napomínaní, aby „vyliekli starého človeka“ a „obliekli nového človeka“ (Ef 4:22, 24).⁷

... Kristova smrť je jediným základom, pomocou ktorého môže byť hriechom poškvrnený človek, prijateľný pre Boha.

Pavol rovnako vyzýva kresťanov, aby ukrižovali dvoch spojencov hriechu – telo a svet:

„Tí, čo patria Ježišovi Kristovi, ukrižovali svoje telo s vášňami a žiadosťami.“ (Gal 5:24). „No ja sa v nijakom prípade nechcem chváliť ničím, iba krížom nášho Pána Ježiša Krista, prostredníctvom ktorého je pre mňa svet ukrižovaný a ja pre svet.“ (Gal 6:14).

V prvom verši ukrižovanie predstavuje niečo, čo kresťan urobil sám, čo nebolo urobené jemu. Hlavná myšlienka je však tá istá. Použitím minulého času Pavol predpokladá, že jeho čitatelia, vďaka ich vzťahu ku Kristovi, nesú v sebe Boží postoj k ich hriechu, telu a svetu, v ktorom žijú. Lebo prevaha tela alebo sveta v živote kresťana je popretím samotného jeho vzťahu s ukrižovaným Kristom. Druhý verš to podčiarkuje.

Kresťania, ktorí rastú vo svojej láske k Ježišovi Kristovi, sú stále viac ovplyvňovaní cenou svojho spasenia. Vedomí si toho, že boli „draho vykúpení“ cítia povinnosť oslavovať Boha svojim telom (1Kor 6:20). Inak povedané, čím viac si kresťania uvedomujú, koľko stál Spasiteľa ich hriech, tým viac sa od hriechu vzdávajú.

Prines svoju žiadostivosť k Evanjeliu – nie aby sa ti uľavilo, ale aby si bol ďalej usvedčovaný z viny. Pozeraj na Toho, ktorého si prebodol a prežívaj sklamanie. Povedz svojej duši: „Čo som urobil? Akou láskou, akým milosrdenstvom, akou krvou, akou milosťou som opovrhol! Takto sa vraciam sa k Otcovi pre Jeho lásku, k Synovi pre jeho krv, a k Svätému Duchu pre jeho milosť?“⁸

Spôsob umŕtšovania

Umŕtvovať hriech, ktorý v nás prebýva znamená neustále ho oslabovať. Môžeme to robiť tromi spôsobmi: nechať ho vyhladovať, vykoreniť ho, alebo ho vypudíť. Svet dnes ponúka množstvo vecí, aby nakŕmil našu hriešnu prirodzenosť prostredníctvom časopisov, kníh, filmov, televíznych programov, ktoré sýtia naše myšlienky a predstavivosť. Musíme pamätať na to, že

hriech, ktorý v nás prebýva, je živý v mysli prostredníctvom našej predstavivosti. Práve tam pestujeme svoju žiarlivosť, nenávisť, žiadosť a sebeckosť. S umŕtvovaním hriechu v nás môžeme začať tak, že svojej mysli odoprieme stravu, ktorá v nej podporuje rakovinu – necháme ju vyhladovať. Kedykoľvek je to možné, vyhnime sa takým pôžitkom, vzťahom alebo prostrediu, ktoré nás pokúšajú.

Hriech má byť takisto vyfatý ako jedovatý krik, vždy keď sa objaví nad zemou. Musíme zabrániť každej príležitosti, ktorá zvädza na hriech, alebo ako hovorí Pavol „nevyhovujte telu, aby ste neprepadli žiadosťiam“ (Rim 13:14). Tam, kde hriech znovu prerazil, musíme si ho priznať, vyznať a zriecť sa ho s pomocou Ducha Svätého.

Nie je to ľahké, ale musíme sa na to pozeráť realisticky.

Niektorí ľudia si myslia, že je to ľahká

úloha. Ale prečo by to Duch Svätý nazýval umŕtvovaním alebo zabíjaním? Určite to znamená agresívny zápas. Všetko sa snaží zachovať si holý život. Nech si nikto nemyslí, že porazí vlastný hriech niekoľkými slabými údermi. Ten, kto niekedy udelil hada, a nebil ho dovedy kým ho nezabil,

môže ľutovať, že sa do toho vôbec pustil. A rovnako dopadne človek, ktorý sa pustí do zápasu s hriechom – ak ho neubije k smrti; hriech ožije a človek zomrie.⁹

Napriek tomu, čo niektorí učia, toto je správny postoj k našej hriešnej prirodzenosti. Je to veľmi vzdialené od potlačovania, pred ktorým nás varujú psychológovia. Potláčanie odmieta čeliť čo i len možnosti hriechu. „Ja by som to nikdy neurobil, lebo ja v tejto oblasti nemám problém“ hovorí postoj potlačania. Avšak umŕtvovanie znamená, že kresťan povie: „Som taký človek, ktorý môže spáchať práve tento hriech, ale z Božej milosti to neurobím.“

V samotnej podstate umŕtšovania stojí zapretie samého seba. V *nás samých* nachádzame jadro hriechu: vzburu proti Bohu a posadenie samého seba na trón svojho života namiesto Boha. Ľudské ja znovu a znovu poškrvňuje ľudský život, a môže sa dokonca votrieť do náboženských činností. Ako často je kresťanské spoločenstvo narušené alebo zničené kvôli

... čím viac si kresťania uvedomujú, koľko stál Spasiteľa ich hriech, tým viac sa od hriechu vzdávajú.

drobným hádkam, za ktorými stojí neukrižované ja. Také spory a rozdelenia boli prejavmi telesnosti korintských kresťanov (1Kor 3:3). Niet divu, že Ježiš vyzýva každého potenciálneho učeníka „nech zaprie sám seba“ (Matúš 16:24).

Tretí spôsob umŕtvovania našej hriechnej prirodzenosti je vytlačiť ju čímkoľvek dobrým a krásnym. Neobrobená pôda rýchlo zarastie burinou a divou trávou. Naopak, dobre udržiavaná záhradka má menej miesta pre burinu. Biblia povzbudzuje kresťanov, aby boli pozitívni, dokonca aj pri sebazapieraní: „Žite podľa Ducha a nebudete spĺňať žiadosti tela“ (Gal 5:16). Keď kresťania žijú v spoločenstve so Svätým Duchom Božím a pestujú vo svojom živote veci, ktoré mu robia radosť, potom sú menej hodnotné veci vytlačované von. Ako povedal John R. Stott, sebazapieranie má byť sprevádzané odsávaním nečistôt.¹⁰

John Owen to nazýva „oslabovanie tela pestovaním kladných milostí“. Poznomenáva, že každému hriechu zodpovedá cnosť, ktorou môže byť nahradený. „Takže keď zasejeme a pestujeme pokoru, bude oslabená pýcha. Žiadostivosť bude oslabená trpezlivosťou, nečistota čistotou mysle a svedomia, láska k svetu bude oslabená myslením na nebeské veci.“¹¹ Efezanom 4:22-32 opisuje túto premenu. Apoštol nám hovorí, aké zodpovedajúce cnosti si máme „obliecť“. Napríklad, kresťan nielen že má prestať kraďnúť, ale „nech pracuje a vlastnými rukami zarába, aby sa mal o čo deliť s núdznymi“ (verš 28). Inými slovami, na miestach, kde bol hriech, v nás nesmú ostať diery, ale sväté cnosti.

Jeden zo spôsobov, akým môže byť kresťan pozitívny, závisí od toho, čím sýti svoj myšlienkový svet. „Lebo ako zmýšľa vo svojej duši, taký je“ (Prísľ 23:7, Roháčkov preklad). Ak sme svoje mysle „nenasýtili“

tým, čo nás zvádza na hriech, musíme ich nasýtiť tým, čo vedie k spravodlivosti. Kresťanská myseľ je naplnená peknými vecami. Stotožníme sa s radou apoštola Pavla: „Napokon, bratia, upriamte svoju myseľ na všetko, čo je pravdivé, čestné, spravodlivé, čisté, láskyhodné a úctyhodné, to, čo je cnostné a chvályhodné“ (Filip 4:8).

Nádej na víťazstvo

Kresťanský život musíme vidieť realisticky. To znamená, že musíme uznať vážnosť konfliktu, v ktorom sa kresťania nachádzajú, prefikanosť nepriateľa, ktorému čelíme, a extrémne ťažkosti so sebazapieraním, ktoré od nás Boh vyžaduje. Avšak, nesmieme si predstavovať, že je to beznádejný boj.

Satan môže byť skutočne prefikaný a smrteľný nepriateľ, ale my si musíme pripomínať zasľúbenie, že „kde sa však

rozmohol hriech, tam sa ešte väčšmi rozmohla milosť“ (Rim 5:20). Musíme volať spolu s Pavlom: „Ak je Boh za nás, kto je proti nám?“ (Rim 8:31). Boj kresťana so svetom, telom a diablom nie je beznádejný boj neznovzrodeného človeka, ktorý je stále

v zajatí hriechu. Kresťan má určite každý deň bojovať s hriechom a niekedy ho hriech premôže, ale „nech teda hriech nekraľuje vo vašom smrteľnom tele. Neposlúchajte jeho žiadosti“ (Rim 6:12).

V kresťanovi už hriech nie je viac pánom. Diabol je už porazený nepriateľ. Jeho osud bol už navždy vyriešený smrťou a vzkriesením Ježiša Krista. Keď sa rozhodneme umŕtvovať hriech s pomocou Svätého Ducha, v Božom Slove máme uistenie, že budeme žiť (Rim 8:13). V našej nádeji leží obrovská motivácia.

*

Poznámky:

¹ Owen, *On the Holy Spirit*, str. 307.

² Ibid., str. 310.

³ H. C. G. Moule, *The Epistle to the Romans* (Glasgow: Pickering and Inglis, 1956), str. 192.

⁴ Herbert W. Cragg, *Keswick Week*, 1963, str. 51.

⁵ Stott, *Men Made New*, str. 74.

⁶ Owen, *Temptation and Sin*, str. 56-57.

⁷ F. F. Bruce, *Romans*, Tyndale New Testament Commentary (Grand Rapids: Eerdmans, 1963), str. 44.

⁸ Owen, *Temptation and Sin*, str. 58.

⁹ Owen, *On the Holy Spirit*, str. 311.

¹⁰ Stott, *Men Made New*, str. 91-92.

¹¹ Owen, *Temptation and Sin*, str. 32.

Príprava vlastnej odpovede

1. Ako pôsobí svet a telo proti nášmu duchovnému rastu?

2. Čo je najväčšou prekážkou pre náš kresťanský rast? Čo plánujete robiť s touto prekážkou, aby ste mohli ísť dopredu?

3. Sľub na zapamätanie:

„Skúška, ktorá na vás doľahla, je len ľudská. Boh je však verný, On nedopustí, aby ste boli skúšaní nad svoje sily, ale so skúškou dá aj východisko, aby ste ju vládali zniest.“ – 1Korinťanom 10:13

Diskusia o téme

1. Odpovedzte na nasledovné otázky ohľadom sveta a tela:

Čo má na mysli Biblia, keď používa tieto dva výrazy?

Ako každý z nich pôsobí proti nášmu duchovnému rastu?

Ako môžeme úspešne bojovať proti týmto prekážkam nášho duchovného rastu?

2. O kresťanoch sa v Biblii píše, že „nie sú z tohto sveta“, ale „poslaní do sveta“. Ako má vyzerat' vyvážený postoj kresťana ku svetu a svetáctvu? Popísali by ste svoj vlastný život ako vyrovnaný vzhľadom ku svetu?
3. Za akú prekážku vo vašom vlastnom duchovom raste sa môžeme ako skupina modliť?

Praktické činy poslušnosti

1. Ako diskusia zmenila váš pôvodný pohľad a presvedčenie o tejto téme? Zhrňte svoje myšlienky.
2. Ako to plánujete uviesť do praxe (kde, kto, kedy, atď.)?
3. Urobte záväzok: Určite si ciele viery, ktoré sa vzťahujú k téme a povedzte o nich svojej skupine a/alebo vedúcemu.

S Božou pomocou budem:

Tento študijný materiál a jeho kópie poskytuje slovenský vydavateľ užívateľom bezplatne. Jeho vydávanie však má svoje náklady. Pomôžete nám, ak ako vďačný používateľ tejto lekcie svojim príspevkom podporíte prípravu a vydanie ďalších kurzov. Ďakujeme Vám. Podrobnejšie informácie o podpore na: www.cb.sk/index.php/kniznica/zborova-kola